

10 e Kamer

Nr. 141/10
VAN HET PARKET

Nr. 21402110
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

26 november 2010

not. BG.66.L4.6673/03 van het Openbaar Ministerie waarbij zich gevoegd heeft als eiser tot herstel:

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, bevoegd voor de provincie _____, gevestigd te _____

tegen:

Nr. _____, geboren te _____ op _____
_____, wonende te _____

beklaagde,

verdacht van:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1^e en 6° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

door op het terrein, gelegen te _____
ten kadaster bekend onder _____

In eigendom toebehorende aan _____ geboren
te _____ op _____ wonende te _____

- uitvoeren bestemmingswijziging (schuilhok naar gebouw met woonfunctie)
- aanbouwen van een veranda met uitbating van drankgelegheid

te op niet nader te bepalen data in de periode van 1 mei 2000 tot 14 april 2003.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 9 februari 2010 15^e kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Heromschrijft en vult de dagvaarding aan als volgt: (...)

Spreekt de gedaagde vrij hoofdens de tenlastelegging voor wat betreft "uitvoeren bestemmingswijziging (schuilhok naar gebouw met woonfunctie)" nu dit niet bewezen is en ontslaat hem dienaangaande van elke verdere rechtsvervolging zonder kosten.

Verklaart de tenlastelegging voor wat betreft "aangebouwen van veranda met uitbating van drankgelegheid" bewezen.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de tenlastelegging voor wat betreft "aangebouwen van veranda met uitbating van drankgelegheid", tot een geldboete van zes en twintig euro.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wetten van 22 december 1969, van 25 juni 1975, van 2 juli 1981, van 22 december 1989, van 20 juli 1991, van 26 juni 1992, art. 1.2 van de wet van 24 december 1993 en art. 4 al. 1 en 9 van de wet van 26 juni 2000, voormelde geldboete met veertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op honderd dertig (130,00) euro.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van acht dagen.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van 25,00 euro (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van vijf en twintig euro + 45 decimes = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31 oktober 2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op 62,10 euro, kosten uitsluitend veroorzaakt hoofdens de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten.

Wijst de herstellvordering af als ongegrond.

Uit voormelde gegevens en de gegevens van het dossier is op te maken dat de aan de vijver gebouwde constructie, in de dagvaarding omschreven als "schuilhut" (in overeenstemming met wat werd vergund), van bij de oprichting in of kort na 1977, werd gebruikt als vakantieverblijf en aldus de bestemming "verblijfsrecreatie" kreeg, gelet op de ligging aan een grote vijver en het feit dat niet blijkt dat vóór 14 april 2003 aan het gebouw de hoofdfunctie "wonen" werd gegeven: geen enkel gegeven wijst erop dat in het klein houten gebouw vóór deze datum iemand woonde in de gebruikelijke zin van het woord, dit is gehuisvest was. Dat het goed gelegen was in agrarisch gebied voor zover het gewestplan al van kracht was ten tijde van de oprichting van de constructie, staat aan deze vaststelling niet in de weg. De feitelijke gedraging waarop het onderdeel van de telastlegging dat de bestemmingswijziging betreft betrekking heeft, moet worden gekwalificeerd als een wijziging van de hoofdfunctie van de functiecategorie "verblijfsrecreatie" naar de functiecategorie "wonen". Het feit dat in de telastlegging sprake is van de bestemming "schuilhut", overigens geen functiecategorie in de zin van het *Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is*, staat hieraan niet in de weg; ook het gegeven dat er vóór 14 april 2003 een slaapgelegenheid was en wonen in het gebouwte mogelijk was, staat hier niet aan in de weg.

2.2. De twee onderscheiden feitelijke gedragingen waarop de telastlegging betrekking heeft, dienen dan ook te worden gekwalificeerd als volgt:

- eerste onderdeel van de telastlegging, hierna verder de telastlegging A genoemd:

A. te

Op 14 april 2003:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146-1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie die op de door de Vlaamse regering opgestelde lijst van vergunningsplichtige functiewijzigingen voorkomt (art. 2 § 1 van het B.V.R. van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is), ter zake:

het wijzigen van de hoofdfunctie van een bestaand houten gebouw met pannendak van de functiecategorie "verblijfsrecreatie" naar de functiecategorie "wonen".

- tweede onderdeel van de telastlegging, hierna verder de telastlegging B genoemd:

B. te

Op niet nader te bepalen data in de periode van 1 mei 2000 tot 14 april 2003:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, ter zake:

het aanbouwen van een veranda aan een bestaand houten gebouw met pannendak.

2.3. Van deze verbetering van de telastlegging werd aan de partijen op de terechtzitting van het hof kennis gegeven. Zij hebben er tegenspraak over gevoerd.

De telastleggingen A en B hebben elk betrekking op één van de feitelijke gedragingen die in de oorspronkelijke dagvaarding aan de enige telastlegging ten grondslag liggen.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B betreft het de onderscheiden onderdelen van de oorspronkelijke telastlegging zoals in randnummer 2.2 verbeterd.

3. Voor zover bewezen komen de te last gelegde misdrijven in hoofde van de beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 14 april 2003. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door de beslissing van de eerste rechter op de terechtzitting van 6 november 2007 tot uitstel van de behandeling van de zaak naar de terechtzitting van 20 mei 2008. Sinds 6 november 2007 zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

4. De te last gelegde misdrijven maakten tot en met 31 augustus 2009 een inbreuk uit op art. 99, § 1.1°, respectievelijk 6°, strafbaar gesteld door de art. 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (Stedenbouwdecreet 1999). Sinds 1 september 2009 maken zij een inbreuk uit op art. 4.2.1,1°.a en 6°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO). De straffen zijn niet gewijzigd.

5. Op 15 december 2008 stelden de verbalisanten vast dat na 5 juli 2003 nog drie gebouwen werden opgericht zonder de daartoe vereiste vergunning nl. een garage met langs beide zijden een bijgebouwtje, een carport en een berging. De strafvordering heeft hierop geen betrekking.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B bewezen.

Het begrip woonfunctie verwijst naar wonen, zoals hiervoor ~~a~~ aangestipt in de gebruikelijke zin van "gehulsvest zijn", wat anders dan de beklagde stelt, niet het geval is voor een vakantieverblijf of recreatiewoning. Uit wat hiervoor in randnummer 2.1 wordt overwogen blijkt dat een beweerde bestemmingswijziging in 1983 van agrarische bestemming naar wonen geenszins is aangetoond.

7.1. De bewezen misdrijven komen in hoede van de beklagde voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin door één felt, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

7.2. Een veroordeling tot een geldboete, zoals hier is aangewezen, is niet van aard de sociale declassering van de beklagde mee te brengen of enige sociale reclassering in het gedrag te brengen.

7.3. De beklagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke financiële en andere belangen. In het voordeel van de beklagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van vroegere veroordelingen.

Slechts een omvangrijker effectieve geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

7.4. De beklagde pleegde het misdrijf na 31 december 2001 en vóór 29 februari 2004, zodat de geldboete dient te worden verhoogd met 40 opdeclemen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdeclemen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

8.1. Bij brief van 15 oktober 2003 met bijlagen (stukken 1/ 16 tot en met 22) aan het parket heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering Ingeleid, gesteund op art. 149 Stedenbouwdecreet 1999. Zij strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur impliceert (1) afbraak van het houten gebouw met pannendak, (2) afbraak van de veranda, (3) telkens met inbegrip van de funderingen en mogelijke nutsleidingen en (4) verwijdering van het gesloopte materiaal naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats.

8.2. In conclusies breidt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn herstellvordering uit door ook de verwijdering te vorderen van de garage met bijgebouwtjes, de carport en de berging hiervoor vermeld in randnummer 5.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur meent dat het hof rechtsmacht heeft om over de uitbreiding van de vordering te oordelen. Hij stelt meer bepaald: "dat met het initiëren van een vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hiermede een vordering werd geïnitieerd welke de finaliteit heeft om op het betrokken perceel de totale wederrechtelijke stedenbouwkundige toestand ongedaan te maken; dit impliceert dan ook (...) dat huidige herstellvordering op grond van de actuele wederrechtelijke toestand van het betrokken perceel ook de verwijdering behelst van de op 15 december 2008 vastgestelde garage, berging en carport."

Zelfs mocht deze zienswijze juist zijn, dan neemt dit niet weg dat het hof, als strafrechter, niet bevoegd is om over de beweerd onvergunde oprichting van deze constructies te oordelen. De eerste rechter werd immers niet van deze feitelijke gedraging geadieerd. Het hof kan de schuld van de beklaagde aan het beweerd misdrijf dus niet vaststellen en is meteen niet bevoegd om over de erop betrekking hebbende herstellvordering te oordelen.

8.3. Om de reden hiervoor in randnummer 8.2 aangehaald, is het hof niet bevoegd om te oordelen over de herstellvordering, voor zover zij strekt tot de afbraak van het houten gebouw met pannendak (met inbegrip van de funderingen en mogelijke nutsleidingen) en de verwijdering van het materiaal van het slopen van deze constructie naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats). De strafvordering heeft immers geen betrekking op het bouwen van deze vaste constructie zonder vergunning, c.q. in strijd met de vergunning, maar op de onvergunde wijziging van de hoofdfunctie van de constructie; deze laatste inbreuk vormt geen toereikende grondslag voor de vordering tot de afbraak van het gebouw.

Het hof stelt vast dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geen vordering tot het staken van het strijdige gebruik formuleert.

8.4. Wanneer het hof het in de hierna volgende overwegingen verder heeft over "de herstellvordering", betreft het de herstellvordering beperkt tot de veranda.

9.1. Het misdrijf omschreven in de telastlegging B vormt de toereikende grondslag voor de herstellvordering.

Er is nog geen einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door dit misdrijf: de plaats is niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

9.2. De herstellvordering werd ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensludend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd als gevolg van de wijziging van art. 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, nog niet bestond. Deze vereiste bestond immers volgens art. 198bis Stedenbouwdecreet

1999 slechts nadat de Hoge Raad was opgericht en het huishoudelijk reglement had goedgekeurd, dit is vanaf 13 december 2006.

Het hof acht het niet nodig noch opportuun om de herstellvordering met toepassing van art. 7.7.3 VCRO alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid over te maken. Alle gegevens zijn bekend waarover het hof dient te beschikken om zijn wettighedscontrole van de herstellvordering te kunnen uitoefenen.

9.3. De herstellvordering is niet verjaard; de stelling van de beklagde dat dit wel het geval is, gaat uit van de veronderstelling dat het misdrijf waarop zij steunt, zou dateren van 1983 die hiervoor al onjuist werd bevonden. De herstellvordering werd tijdig bij de eerste rechter ingeleid op een ogenblik dat de strafvordering niet vervallen was door verjaring.

9.4. De ruimtelijke structuurplannen zijn geen bodembestemmingsplannen. De bestemming van het goed volgens het gewestplan, dat van kracht is zolang het niet door een ruimtelijk uitvoeringsplan wordt gewijzigd, blijft. In weerwil van wat in conclusies wordt aangevoerd, zowel voor de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als voor het hof het beoordelingscriterium om uit te maken of het goed al dan niet gelegen is in agrarisch gebied en de rechtgrond voor het herstel. Het is niet omdat een herstellvordering van deze visie uitgaat dat zij sowieso kennelijk onredelijk zou zijn of zou bijdragen tot een dergelijk karakter.

9.5.1. Art. 6.1.41, §1 VCRO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art. 159 GW., krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof echter niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

9.5.2. Zoals de beklagde stelt is het inderdaad zo dat de herstellvordering aanvankelijk slechts werd gemotiveerd door de juridische overweging dat het goed gelegen is in agrarisch gebied en de feitelijke overweging dat het goed, waaronder de aangebouwde veranda, strijdig is met deze bestemming. Zo deze motivering, rekening houdend met de sindsdien geëvolueerde visie van de decreetgever, op zich niet meer als afdoende is te beschouwen, staat niets eraan in de weg dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in conclusies zijn vordering nader motiveert.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verwijst tot staving van de vordering tot herstel onder meer naar:

- de omvang van de constructie: de veranda alleen is merkkelijk groter dan het destijds vergunde schuilhok,
- het perceel is volgens het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan (GRS) van [] gelegen in een gebied van oekvalleien, te beschouwen als "meest kwetsbare gebieden binnen de gemeente",
- de "geviseerde constructies", waaronder de veranda, zijn de veruitwendiging van de wens het goed verder te "residentialiseren" en te "commercialiseren"; zij zijn onverenigbaar met de plaatselijke ruimtelijke ordening; er wordt verwezen naar de karige vergunde bebouwing,
- de constructie, waaronder de aangebouwde veranda, ondermijnt de landschapswaarde van het perceel,
- de veranda is, zoals de andere constructies, opgetrokken uit inferieure materialen, "hetgeen het esthetische niet ten goede komt",
- het horecagebruik (van de veranda) zorgt voor "een zekere betreding en bezoekers, met alle gevolgen vanden op vlak van bijkomende en vooral belastende mobiliteit voor de onmiddellijke omgeving".

In weerwil van wat in conclusies wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen en inachtgenomen het geheel van de aangevoerde motieven, is het hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. In redelijkheid kan de herstellende overheid oordelen dat door het opleggen van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ordening op onevenredige wijze zou worden geschaad.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

9.5.3. Art. 7.1.1. VCRO bepaalt als algemeen beginsel in zake 'temporele en overgangsmaatregelen': 'Behoudens andersluidende bepalingen, hebben de regelingen van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke planings-, vergunningen- en handhavingsbeleid onmiddellijke werking. Dat houdt in het bijzonder in dat zij vanaf hun datum van inwerkingtreding van toepassing zijn op de planings-, vergunningen- en handhavingsprocedures als vastgelegd bij de voorliggende codex, *in de stand waarin zij zich bevinden*" (cursivering door het hof). De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur leidt hieruit af dat de prioriteitenorde voor de herstellende vordering bepaald in art. 6.1.41 VCRO niet geldt voor de huidige vordering die werd ingesteld op 15 oktober 2003. De vraag of dit zo is kan hier in het midden gelaten worden, nu de vordering niet strijdig is met de prioriteitenorde: het

bewezen misdrijf (telastlegging B) betreft een verrichting in strijd met de bestemmingsvoorschriften en het blijkt niet dat daarvan ter zake op geldige wijze van is (kan) afgeweken worden).

9.6. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendung, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

10. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sinds dewelke de beklagde al kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385*bis*, laatste alinea, Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:

2, 3, 38, 39, 40, 41, 44, 45, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis*
van het Wetboek van Strafvordering,

11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door
artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,

4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro
in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in
artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen
van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van
7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen,
zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december
1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en
door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd
door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,

1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,

1385*bis* en 1385*ter* van het Gerechtelijk Wetboek,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtzaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de beide onderdelen van de telastlegging, zoals hiervoor in randnummer 2.2 vermeld en telastleggingen A en B genoemd,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van € 400, verhoogd met 40 opdecimen, aldus gebracht op € 2 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand voor zover zij betrekking heeft op het houten gebouw met pannendak, de garage, de carport, de berging en de funderingen van en de nutsleidingen in deze constructies,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door de afbraak van de veranda (deels in hout, deels in steen), met inbegrip van de funderingen en de mogelijk aangebrachte nutsleidingen en het geven van een legale bestemming aan het gesloopte materiaal,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in hun geheel begroot op € 62,10 in eerste aanleg en op € 98,90 in hoger beroep.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not. 141/10

Kosten eerste aanleg: € 62,10

Kosten beroep:

Afschriften: € 28,50

Opstelrecht ber. bekl.: € 30,00

Dagvaarding: € 31,41

€ 89,91

+ 10 % : € 8,99

Totaal: € 98,90

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **26 november 2010** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier